

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE EL PARENOSTRE

Una pregària que demana confiança

Jesús posa en els llavis dels seus deixebles una pregària breu, au-
daç, formada per set peticions.

De fet, Jesús convida els seus deixebles a apropar-se a Déu i a adreçar-li amb confiança algunes peticions: en primer lloc respecte a ell i després respecte a nosaltres. No hi ha preàmbuls, en el parenostre. Jesús no ensenya fórmules per «guanyar-se» el Senyor, sinó que invita a pregar-li fent caure les barreres de la submissió i de la por.

La pregària del parenostre té les seves arrels en la realitat concreta de l'home. Per exemple, ens fa demanar el pa, el pa de cada dia: petició senzilla però essencial, que diu que la fe no és una qüestió «decorativa», separada de la vida, que intervé quan estan cobertes totes les altres necessitats.

Jesús, en la pregària, no vol desconectar l'ésser humà, no el vol anestesiar. No vol que esmorream les preguntes i les peticions aprenent a suportar-ho tot. En canvi vol que cada sofriment, que cada inquietud, s'adreci al cel i es converteixin en diàleg.

Tots hauríem de ser com el Bartimeu de l'Evangeli (cf. Mc 10,46-52).

Els evangelis ens expliquen l'exclamació de joia que brota del cor de Jesús, ple de sorpresa agraït al Pare (cf. Mt 11,25-27).

La pregària de petició és autèntica, és espontània, és un acte de fe en

Déu que és el Pare, que és bo, que és omnipotent. És un acte de fe en mi, que soc petit, pecador, pobre. I per això la pregària per demanar qualsevol cosa és molt noble. Déu és el Pare que té una compassió de nosaltres immensa, i vol que els seus fills li parlin sense por, directament anomenant-lo «Pare»; o en les dificultats dient: «Senyor, què m'has fet?». És per això que li ho podem explicar tot, fins i tot les coses que en la nostra vida romanen distorsionades i incomprensibles. I ens ha promès que estarà sempre amb nosaltres, fins a l'últim dia que passarem en aquesta terra. Diguem el parenostre començant així, senzillament: «Pare» o «Papà». I ell ens comprèn i ens estima tant!

Dimecres, 12 de desembre de 2018

REFLEXIONS

Construir junts el futur, el regne!

Poques vegades he concelebrat en la celebració de l'eucaristia d'un casament. Fa unes setmanes, vaig tenir-ne l'oportunitat. L'església, romànica, convidava al recolliment, a escoltar la paraula de Déu i a pacificar l'esperit davant la seva presència, que ens embolcallava en aquell espai sagrat. Els familiars i els amics del nuvi hi ajudaven amb la seva participació i implicació.

El nuvi i la núvia han fet voluntariats de llarga durada en missions catòliques. El seu trobament va ser una mica complicat. Guerres, migracions, persones que sofrien fugint d'infern... també, però, l'amor que es posa en camí i surt de les zones de confort per acollir, ajudar i estimar. L'homilia del mossèn tenia aquestes experiències com a rerefons: [...]. «Ens heu convidat a celebrar el vostre amor, la bona notícia que és possible estimar, lliurar-se, fer projectes conjunts i aquesta celebració és, alhora, sagrament que esdevé per a tots nosaltres un signe, una presència de l'Amor de Déu a la humanitat. Sabeu el que heu viscut. Disposeu, ara, d'una pàgina en blanc per escriure la història del vostre amor. No us podeu accontentar amb un to sentimental i romàntic, bo i que la comunicació de sentiments jugui un paper molt important en la vida de parella. En el dia a dia, s'ha de conrear l'amor amb fidelitat creativa. Cal lluitar perquè la seva flama no s'apagui mai,

perquè encengui les nostres vides cada vegada més [...]. Heu escollit l'evangeli de les benaurances, que són el nostre codi de felicitat, de l'autèntica, que es fa present en la vida quan sortim del nostre jo egoista i ens descentrem i sabem girar el rostre, les mans i el cor vers l'altre. Actuant així, rebem el generós regal de la felicitat [...]. Sou per a nosaltres motiu d'esperança, perquè us voleu casar per ser feliços i perquè en el vostre projecte hi ha un espai per a la felicitat dels altres [...]. La vostra experiència de fe i de vida, el camí de les benaurances del qual heu recorregut un bon tros, us fa col·laboradors del Regne de Déu. El voleu present en el vostre dia a dia. Jesús us necessita per fer-lo avançar.»

«Després es va girar cap als deixebles i, a part, els digué: Feliços els ulls que veuen el que vosaltres veieu!» (Lc 10,23). L'homilia ens convidà a tots els presents a no adormir-nos ni acomodar-nos. Ara és feina nostra.

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,22-27]. Santa Joana Francesca de Chantal, rel.; **Urgell:** ■ beats Eusebi Codina i Millà, Ramon Illa i Sàlvia i Sebastià Ribera i Coromina, religiosos, i companys, mrs.; sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustiniana.

13. ■ Dimarts [Dt 31,1-8 / Sl: Dt 32,3-12 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Sants Poncià (230-235), papa exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., mrs.; sant

Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr. **Urgell:** ■ beats Josep Tàpies i Sala i companys, prevs. i mrs. **Lleida:** ■ beats mrs. Missioners fills del Cor Immaculat de Maria.

14. ■ Dimecres [Dt 34,1-12 / Sl 65 / Mt 18,15-20]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Dijous [Ap 11,19a;12,1-3-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc

1,39-56]. Assumpció de la Benaurada Verge Maria; sant Tarsici, acòlit màrtir.

16. ■ Divendres [Js 24,1-13 / Sl 135 / Mt 19,3-12]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, a Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Dissabte [Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de

Silva, vg. franciscana, fund. de les Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 38,4-6.8-10 / Sl 39 / He 12,1-4 / Lc 12,29-53]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; sant Nicolau Factor, prev. franciscà, de València; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec.

Diuenge XIX de durant l'any (C)

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 18,6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentís encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*
Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Feliç la nació que té el Senyor per Déu, / feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 11,1-2.8-19) (Versió abreujada)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Esclat ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar. Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 12,32-48) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor hi tindreu el vostre cor. »Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 18,6-9)

La noche de la liberación les fue preanunciada a nuestros antepasados, para que, sabiendo con certeza en qué promesas creían, tuvieran buen ánimo. Tu pueblo esperaba la salvación de los justos y la perdición de los enemigos, pues con lo que castigaste a los adversarios, nos glorificaste a nosotros, llamándonos a ti. Los piadosos hijos de los justos ofrecían sacrificios en secreto y establecieron unánimes esta ley divina: que los fieles compartirían los mismos bienes y peligros, después de haber cantado las alabanzas de los antepasados.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dichosa la nación cuyo Dios es el Señor, / el pueblo que él escogió como heredad. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R. Nosotro aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 11,1-2.8-19) (Versió abreujada)

Hermanos: La fe es fundamento de lo que se espera, y garantía de lo que no se ve. Por ella son recordados los antiguos. Por la fe obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adónde iba. Por fe vivió como extranjero en la tierra prometida, habitando en tiendas, y lo mismo Isaac y Jacob, herederos de la misma promesa, mientras esperaba la ciudad de sólidos cimientos cuyo arquitecto y constructor iba a ser Dios.

Por la fe también Sara, siendo estéril, obtuvo «vigor para concebir» cuando ya le había pasado la edad, porque consideró fiel al que se lo prometía. Y así, de un hombre, marcado ya por la muerte, nacieron hijos numerosos, como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

Con fe murieron todos estos, sin haber recibido las promesas, sino viéndolas y saludándolas de lejos, confesando que eran huéspedes y peregrinos en la tierra.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 12,32-48) (Versió abreujada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No temas, pequeño rebaño, porque vuestro Padre ha tenido a bien daros el reino. Vended vuestros bienes y dad limosna; haceos bolsas que no se estropeen, y un tesoro inagotable en el cielo, adonde no se acercan los ladrones ni roe la polilla. Porque donde está vuestro tesoro, allí estará también vuestro corazón. Tened ceñida vuestra cintura y encendidas las lámparas. Vosotros estad como los hombres que aguardan a que su señor vuelva de la boda, para abrirle apenas venga y llame. Bienaventurados aquellos criados a quienes el señor, al llegar, los encuentre en vela; en verdad os digo que se ceñirá, los hará sentar a la mesa y, acercándose, les irá sirviendo. Y, si llega a la segunda vigilia o a la tercera y los encuentra así, bienaventurados ellos. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora viene el ladrón, velaría y no le dejaría abrir un boquete en casa. Lo mismo vosotros, estad preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»

COMENTARI

Sempre vetllant per rebre el Senyor

La vigilància és un dels aspectes més importants de la vida cristiana. Ens ho diu clarament Jesús: *Estigueu a punt. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Feliços si els trobava sempre vetllant. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.* Per què vigilar? Doncs perquè quan vingui el Senyor ens trobi sempre a punt. Aquesta vinguda pot ser o al final de la història, o també el moment de la nostra mort. Però ho podem aplicar a la vida de cada dia. De fet ha començat Jesús dient: *No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne.* I llavors recomana: *Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten.* És a dir, Jesús vol que estiguem sempre a punt, vigilants per predicar el Regne de Déu i per això ens hem de despendre de les riqueses que són un destorb, una nosa per al Regne.

Després torna a parlar de la vigilància però fa referència als qui són dirigents, *administradors a qui l'amo confia el personal de servei, perquè els doni a temps l'aliment que els pertoca.* Això vol dir que l'espera significa servei, tractar bé els servents perquè ell també ho és. Això val pels deixebles i per tothom (Jesús no contesta a la pregunta que li fa Pere en aquest sentit).

La primera lectura ens parla dels israelites que eren a punt de sortir d'Egipte i fa referència a l'expectació que tenien: *El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics.* Ho esperava perquè el Senyor ja ho havia anunciat per endavant. I la carta als hebreus lloa la fe dels patriarques d'Israel: *L'Esclat ha guardat la bona memòria dels antics perquè havien cregut, perquè creure és posseir anticipadament els béns que esperem.* Ells sempre atents a la voluntat de Déu disposats a servir el Senyor amb total desprendiment de tota altra cosa. És el que ens cal fer: sempre preparats i vigilants per servir el Senyor en qualsevol moment de la nostra vida.